

s jeho povoláním spojené, jichž pak v rozporu s předpisem § 9 adv. řádu nedbal. Že tomu tak jest, vyplývá z toho, co vpředu uvedeno. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 314 dis.

Je hrubým porušením povinností nesporného soudce a proto služebním přečinem podle § 2 zákona č. 46/1868 ř. z., opomíne-li soudce chrániti svěřené mu zájmy osob zákonem chráněných a tím umožní spáchání zpronevěr notářem, nebo aspoň usnadní utajování zpronevěr těch po delší dobu.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1937, Ds I 32/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl odvolání vrchního prokurátora z výroku o vině a trestu z kárného nálezu vrchního soudu jako kárného soudu pro soudce, jímž byl obviněný okresní soudce a přednosta okresního soudu uznán vinným nepořádností ve smyslu § 2 zák. z 21. května 1868, č. 46 ř. z.

Důvody:

Odvolání vrchního prokurátora do výroku o vině obviněného jest odůvodněno.

Odkazovací usnesení kladlo obviněnému za vinu, že svým závadným postupem, resp. opominutím umožnil notáři páchat zpronevěr. Kárný soud vyloučil vinu obviněného v tomto směru, neboť nelze prý prokázati příčinnou spojitost. Tento názor kárného soudu však neobstojí, zhodnotí-li se náležitě zjištěné jednání, resp. opominutí obviněného. Kárný soud zjistil, že obviněný jako nesporný soudce u okresního soudu v poručenské věci nezl. M. opatřil trhovou smlouvu, již tato prodala svou nemovitost za 10.000 Kč, schvalovací doložkou a vydal ji notáři před složením, resp. zajištěním kupní ceny a složení její nevedl vůbec v evidenci a že notář zpronevěřil celou částku 10.000 Kč kupující stranou k jeho rukám složenou. Dále zjistil kárný soud, že obviněný v poručenské věci nezl. B. a v souvisící pozůstalostní věci po F. neučinil opatření k zajištění dědických podílů uvedených nezletilců po 370 Kč a že notář tyto podíly k jeho rukám složené zpronevěřil. V tomto případě vysvítá sice ze spisů, že to nebyl obviněný, který po projednání pozůstalosti a po vrácení spisů notářem učinil první opatření, ale je mu přiřítati k zavinění, že ani později neučinil opatření, o nichž byla nahoře řeč, zvláště když ze spisů vyplývá, že je měl opětovně v ruce. Konečně zjistil kárný soud, že se obviněný v pozůstalostní věci po K. nepostaral o zajištění (vinkulaci) vkladu 15.457 Kč 10 h, a že notář tento vklad vybral a zpronevěřil.

Z tohoto zjištěného děje vyplývá jasně, že obviněný zanedbáním svých povinností jako nesporného soudce umožnil notáři v prvním a třetím případě spáchání zpronevěr, neboť, kdyby byl postupoval podle předpisů, nemohl notář uvedené částky zpronevěřiti, a že mu v druhém případě aspoň usnadnil utajování zpronevěry po delší dobu. Při tom jde o následek jednání, resp. opominutí, který obviněný při náležité opatrnosti mohl předvídati, neboť předpisy, kterých obviněný nedbal (nejmē § 222 a násl. obč. zák.), slouží právě k zajištění nároků chráněných osob a k zamezení jich zpronevěření nebo jiného poškození.

Co se týče případů uvedených pod A. II. kárného nálezu, dospěl sám kárný soud k závěru, že tu obviněný trpěním průtahů notáře a nedostatkem evidence umožnil notáři získati čas k páchání a utajování zpronevěr. Ve všech sub A. II. nálezu uvedených případech došlo také skutečně ke zpronevěrám notářem. Je proto nasnadě, že obviněný i zde páchání neb aspoň utajování zpronevěr umožnil neb aspoň usnadnil.

Hledí-li se k tomu, co právě uvedeno, a k ostatním okolnostem zjištěným v napadeném nálezu, nutno přisvědčiti odvolání vrchního prokurátora dovozujícímu, že nejde o pouhou nepořádnost, nýbrž o služební přečin podle § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z. Měřítkem jsou zde způsob a stupeň porušení povinností, jeho opakování a přitěžující okolnosti. Posuzováno s těchto hledisek, musí býti zjištěné jednání, resp. opominutí obviněného nutně kvalifikováno jako služební přečin. Je jistě hrubým porušením povinností nesporného soudce, opomine-li chrániti svěřené mu zájmy zákonem chráněných osob. Obviněný učinil tak v řadě případů a umožnil, pokud se týče aspoň usnadnil takto notáři spáchání neb aspoň utajování zpronevěr, dosahujících značné výše.

Totéž platí o soustavném opomíjení obviněného dohlédati na činnost notáře jako soudního komisaře, které vedlo rovněž k řadě zpronevěr notářových, rovněž ve značné výši. Kárný nález sám připouští, že obviněného nemůže omluviti ani jeho tehdejší nezkušenost v nesporném soudnictví ani jeho ohled na mimořádné postavení nebo na chorobu notářovu.

Čís. 315 dis.

Z § 23 advok. řádu plyne právo valné hromady advokátní komory, usnášeti se o všeobecných směrnících pro chování jejích členů.

Takové v mezích zákona usnesené konstitutivní předpisy nadřízeného stavovského orgánu zavazují advokáta k poslušnosti pod sankcí stíhání pro přečin porušení povinností povolání, po případě i pro přečin snížení cti a vážnosti stavu.

Porušení povinností povolání, zaměstnával-li advokát, nedbaje usnesení valné hromady advokátní komory, ve své kanceláři koncipienta jako bezplatného praktikanta.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds I 44/36.)